

NAPŘÍČ ALBÁNIÍ

Rád jezdím ve větší skupince, ale letos jsme to pojali jinak. Jedno auto, jeden vlek, max. tři čtyřkolky. Vyrazit z Černé Hory, projet celou Albánii pohořím až do Řecka a po plážích se vrátit zpátky. Přitom navštívit a prozkoumat vše, co po cestě potkáme, a občas se i odchýlit od kurzu...

Letos vyrážím s funglovkou od Accessu. Access MAX 700i 4x4 LT Forest jsem dostal jen dva dny před odjezdem, takže nezbýval žádný čas na velké přípravy. Jen namontovat kufry a držáky na kanistry s vodou a benzínem. Jedu společně s Tomášem na Outlanderu 1000 a Káťou na Arctic

Catu 1000.

Vyrážíme dvacátého května večer. Cesta probíhá hladce a jako vždy vyrážíme na čtyřkolkách z kempu v Černé Hoře.

Hranice překračujeme na již osvědčeném přechodu Hani i Hotit. Odbavení jsme během minuty a hurá za dobrodružstvím. Míříme do údolí Valbone. Bereme to přes města Shkoder a Puke, kde nás také čeká první noc na louce plné cvrčků u lesa. Ráno pokračujeme pohořím M.

Krrabbitdo Valbone. Jedeme cestou, která zde předloni ještě byla samý kámen, ale letos už se zde pilně pracuje, bagry zde jedou na plný výkon. Sjíždíme k jezeru, kde si dááme oběd a koupel.

Ve městě Fierze chceme dotankovat, ale benzin mají až u třetí pumpy... Zastavuji u nás tři auta, jsou to Češi, kteří si vezou kajaky a budou zde sjíždět řeku Valbones. Doporučují nám kemp, který již mají vyzkoušený. Máme celkem čas, a tak si jedeme prozkoumat celé údolí Valbone, až tam, kam je to možné. Projíždíme velkým řečištěm, kde nás zastavují velké balvany, a tak se otáčíme a míříme do krajiny dopo-

ručeného kempu. Chatky jsou obsazené. Číšník nás ale vede k sousednímu domu a ukazuje nám dva pokoje. Jsme nadšeni a kývneme na ubytování. Máme z toho tady ale divný pocit - skříňně jsou plné oblečení a po pokoji rodinné fotky. Vypadá to, že nám místní uvolnili pokoj, abychom tu mohli přespat... K večeri se podává místní specialita – koza, ryba a hranolky.

Ráno po snídani se vydáváme do Prokletí a cestu nám zpřijemňuje déšť. Po cestičce šplháme hezky nahoru, ale v 1600 m n. m. nás zastavuje sníh. Vzdáváme to a jedeme zase dolů a dáváme si u vodopádu oběd. Pak sjíždíme k hlavní cestě, kde si vyměňujeme poznatky s francouzskými motorkáři. Ještě se stavíme u trajektů na přehradě Komani, které už asi nikdy nevyplují. Odtud míříme do pohorí M. i Munelles, kde i přenocujeme.

Další den projíždíme cestou, která je rezává, zřejmě od těžení rudy, objevujeme tu i opuštěné štoly a zřejmě zde byl pracovní tábor - důl je obehnaný ostnatým drátem a jsou zde i pozorovatelné pro odstřelovače... Cestou míváme další doly a opuštěné ubytovny. Je to tady jako v nějakém filmu. Míříme k přehradě Ulez, kde přespíme. Ráno si ještě zaplaveme a hurá směr pohorí M. i Skenderbeut. Cesta je ale stržená, a tak hledáme jinou. Jedna nás dovede až k vodopádu, kde se nás ujímá domorodec - vyvede nás s Tomem až na vrchol vodopádu. On v gumácích a my v jezdeckých botách si to za ním hezky šplháme po skále. Pohled shora je úžasný! Když jsme slezli

dolů, vzal nás ke své sestře do příbytku, kde nám dali rakii a kozí mléko. Jinou cestu jsme nenašli, a tak musíme pohořit objet. Ve městě Rreshen si kupujeme místní „buřty“, které si s chutí opékáme k obědu. Pojídle frčíme dál, ale krásná prашná cesta, po které jedeme, končí v odpadcích. Bereme to jedinou schůdnou cestou – řečištěm. Zhruba po kilometru se napojujeme na cestu, která vede do horského městečka Kruje, a odtud šplháme až na vrchol. Je zde krásný výhled na moře i na Tiranu. Vracíme se zpátky do městečka a míříme do parku Kombetar. Vjíždíme do rozpadlého areálu, kde je hlavní budova, volejbalové hřiště a rozpadlé altánky. Jak jsme se později dozvěděli, areál tu nechal v šedesátých letech vybudovat diktátor Hodža, ale po jeho pádu to zde jen chátrá. Je tu jen starý správce s manželkou. Součástí komplexu je i hotel, ale pro lepší pocit stavíme raději stany. Restaurace v hotelu je solidní, a tak

LS2
HELMETS

WWW.LS2.CZ

FF370 EASY BT

Nejoblíbenější výklopná helma v České a Slovenské republice nyní s integrovaným Bluetooth komunikátorem

- Účinný In&Out ventilační systém
- Plexi má úpravu proti poškrábání, je kompatibilní s Pinlockem a lze jej snadno vyměnit bez použití nářadí
- Vnitřní výsuvná sluneční clona
- Kovové zámky výklopné brady
- Vyjímatelný pratelný interiér

Integrovaný BT komunikátor DWO-3

- Dosah až 600 m
- Doba hovoru 8 h
- Doba provozu 160 h
- Dobiří za 3 h
- Možnost propojení s dalšími Bluetooth zařízeními

5999 Kč
včetně DPH

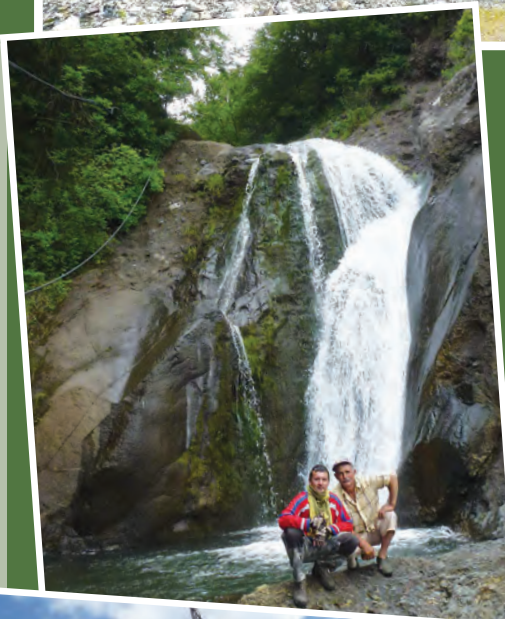
HLEDÁME NOVÉ PRODEJCE

Oficiální dovozce helem LS2 do ČR a SR:
ASP Group s.r.o., Náměstí 13, 267 53 Žebrák
Tel.: +420 311 577222 E-mail: info@aspgroup.cz
Web: www.aspgroup.cz E-shop: www.aspshop.cz

inzerce

sem dvě hodiny z města, autem by to trvalo dvakrát tolik. Čas tu asi nic neznamená... Na druhé straně sjíždíme zase dolů. Na dálku vidíme vojenský

si tu objednááme večeři. Nic jiného než kozu ale nemají...

Pevňůstky, vojáci a bunkry

Za areálem už je jen stará kamenná cesta. Zkouška tlumičů a nakonec i nás. Po dvou hodinách vytřesení vjíždíme do městečka Burrel, kde nás vítá stará rozpadlá železárna. Na první pohled opuštěná, ale po chvíli kolem ní přichází z ruin ochranka. Bereme za plyn a z města mizíme do hor, kde opět narážíme na důlní šachty. Tentokrát funkční. Odstavujeme čtyřkolky a jdeme šmejdit.

Zkouším tlačit prázdný důlní vozík. Vše tu dělají ručně - sakra těžká dřina. Nahoře na vrcholu na nás zase čekalo překvapení. Dvě jezera, několik bunkrů a nová hacienda. Z bunkrů jsou kozí a ovčí chlívkvy... Jeli jsme

výcvikový tábor, kolem kterého musíme projet. Vojáci cvičí na louce vedle cesty. Když se dostáváme do těsné blízkosti, vidíme, že je to výcvik speciálních policejních jednotek - obrněná nákladní i osobní auta, muži v černém se i s výzbrojí naskládali podél cesty. Zvedám ruku a zdravím je. Oni salutují a s úsměvem nás pozorují, jak je postupně míváme. Po kamenité cestě přijíždíme k horskému jezeru, kde s chutí kempujeme. Možná, že to vypadá, že se stále opakujeme s kempováním, ale komu by se chtělo lézt do spacáku zpocený a zaprášený. Věci si vezeme jen nejnnutnější, tak je třeba i si něco vyprat.

Ráno nabíráme směr Elbasan (česky pevnost). Toto město je jedno z největších a nejstarších v Albánii. Už od 1. století, tehdy to bylo město římské, nouze o památky tu tedy není. Za městem vzhůru do kopců. Překvapuje mě, kolik starých kamenitých cest tu je stále v dobrém stavu. Jízda po nich je otřesná, ale pro nákladní auta je téměř nezničitelná. Přijíždíme k malému kaňonu, přes který vede lanová lávka. Tom po ní zkouší přejít, ale nevede se mu to. Není to jednoduché. Raději se jdeme podívat do soutěsky. Vody tu moc není, zato pěkně páchne po síře. Uvnitř se nám naskytne skvělá podívaná. Jedno místo musíme přeplavat, abychom mohli bádát dál. Zhruba po půl

kilometru je tak úzká, že se tam nevejdeme. Vracíme se zpět ke čtyřkolkám a musíme najít místo na přenocování. Kolem je samé kamení

do suchého a hurá na oběd. Jazyková bariéra nás překvapila. Jehněčího a skopového jsme měli už dost, tak jsme si objednali kuře, ale že nám každému dají celé grilované, jsme netušili. V jídelníčku ho moc nemají, a tak jsme byli středem pozornosti. Po vydatném obědě vyrážíme do hor. Po dvou hodinách šplhání zjišťujeme, že jsme zapomněli

nebo políčka. V nedalekém městečku nacházíme hotel, ale parkování čtyřkolek před ním v rušném centru nepovažujeme za bezpečné, a tak pokračujeme dál. Zastavujeme za městem v jedné restauraci, kde si můžeme na zahradě postavit stany. Albánská vstřícnost nás neustále udivuje.

Ráno se ale nemůžeme dostat přes řeku. Most, co tu je, je dost široký, aby unesl naše plně naložené čtyřkolky, ale bohužel k němu vede jen pěší stezka a vody jsou tu hluboké. Zadáváme bod do GPS a necháváme to na ní. Cesta to byla náročná, místy neprůjezdná, ale do kaňonu Osumi jsme dorazili. Nocujeme v úplně novém hotelu jako první hosti. Při večeri si domlouváme na ráno rafting. Stejně prší a na raftu je to jedno, odkud na vás cáká voda. Chtěli jsme se podívat do kaňonu a takhle si ho krásně prohlédneme zevnitř!

Radosti Albánie

Ráno na nás už čeká raft, pádla a neopreny. Dostáváme školení v anglickém jazyce a hurá do vln. Bylo to krásné odraťování, ale pádlo za říditka čtyřkolky nevyměníme. Na hotelu převléknout

dotankovat - to je velký problém, v horách nic nepotkáme. Vracíme se k řece a tam se rozhodujeme, že to riskneme jet podél ní než se vracet až za hotel. Je tam větší pravděpodobnost, že potkáme nějakou vesnici. Vjíždíme do parku P. K. Bredhi i Hotoves - Dangelii a z větší části ho projíždíme. Narážíme tu i na mramorový důl. To by u nás neprošlo a tady si s tím nelámou hlavu. Prostě je to třeba, tak se těží. Od dolu už vede upravená šotolina až do civilizace, kde konečně v městečku Permet dotankujeme. Čekali jsme, že nám postupně bude docházet benzín. Jakmile by se to stalo, byli jsme rozhodnutí vycucnout jednu mašinu a dolít druhou, aby alespoň jedna dojela s kanystry pro ropu. Už 50 km nám každému mrkalo hladové oko... Konečně i přestalo pršet. Dotankujeme a míříme do starobylého města Gjirokaster. Toto město je součástí světového dědictví UNESCO. V roce 1908 se

MAXIMA
RACING OILS

www.aspgroup.cz

ATV PREMIUM 10W40

VYVINUTÝ SPECIÁLNĚ PRO ČTYŘKOLKY

Moderní čtyřdobý motorový olej vyvinutý s využitím nejpokročilejších aditivačních technologií. Vysoce tepelně stabilní. Dlouhá životnost. Poskytuje vynikající ochranu proti opotřebením, vysokým tlakům, oxidaci, stárnutí i tepelné degradaci. Výborně odolává extrémnímu zatížení a vysokým teplotám moderních vysokovýkonných motorů.

289 Kč / 1 L včetně DPH

HLEDÁME NOVÉ PRODEJCE

Oficiální dovozce produktů MAXIMA do ČR a SR: ASP Group s.r.o., Náměstí 13, 267 53 Žebrák
Tel.: +420 311 577 222 E-mail: info@aspgroup.cz
Web: www.aspgroup.cz E-shop: www.aspshop.cz

zde narodil albánský komunistický diktátor Enver Hodža. Ráno se rozdělujeme. Tom s Kátou jdou město prohlížet pěšky a já s Vladí jedeme na čtyřkolce. Je to zážitek projíždět starobylými uličkami a policisté vám ještě ukazují, jakým směrem máte jet, abyste něco viděli. Z města míříme k Modrému oku - Blue Eye (albánsky Syri i Kalter) je to vodní pramen. Potápěči sestoupili do padesáti metrů, ale stále je nejasné, jaká je skutečná hloubka krasové díry o výtlačku 18,4 m³.

Na hranice Řecku to máme už jen 30 km. Od řeckých celníků jsme dostali kázání o kempování, ve volné přírodě ani náhodou. Ach jo. Jsme v EU... A na cenách je to také znát. Míříme do kaňonu Vikos, který je vzdálen od hranic pouhých 50 km. Vesnička Menodendri v kaňonu je plná stylových kamenných hotýlků a jeden z nich využíváme.

Ráno šplháme si 10 km za vesničku, tam končí cesta a dál jen pěšky. Procházka za to stála. Překrásné panorama před námi. Sjíždíme zpět do vesnice, kde je ještě jedna možnost nahlédnout do něj z kláštera. Na přítoku řek jsou ještě staré kamenné mosty, na které se samozřejmě jedeme podívat. Sjíždíme k prvnímu a zhruba 200 metrů jedeme po šotolině. Jediný offroad, co jsme v Řecku zažili. Vše mají vyasfaltované, a když náhodou je nějaká odbočka, tak nikam nevede. Zlatá Albánie.

Přejíždíme 150 km k moři, kde překračujeme hranice zpět do Albánie. Tam hned dotankujeme suché nádrže, oproti Řecku (45 Kč) za levno (34 Kč) a míříme na albánskou riviéru.

Přijíždíme k přivozu a hned nás převáží přes řeku. Ptám se, kolik budeme platit - 1000 lek za čtyřkolku, což je 200 Kč. Zajímavé na tom je, že údajný převozník na druhé straně vystoupil a odešel. Že bychom naletěli? Za tmy z kopců sjíždíme k jedné malé písčité pláži. V přilehlé restauraci spí hlídač. Ptáme se, jestli je zde možné zakempovat a jestli si tu můžeme dát něco k jídlu. Muž na vše přikývl a my jdeme stavět stany na pláž mezi deštníky. Za chvíli přijede mercedes a z něj vyskakuje kuchařka s igelitkou a číšník. Taková ochota se jen tak nevidí, ale v této zemi je to běžné. Ráno po pobřeží pokračujeme směrem k základnímu táboru. Pokud to jde, jedeme po písčinych plážích. Cestou vidíme v dálce starou pevnost, kterou samozřejmě musíme vidět. U cesty stojí starý muž s visačkou na krku, který vybírá 100 lek za osobu. Snaží se na nás mlu-

vit i česky a Tomovi řekl, že vypadá jak Jánošík. Dostáváme klíč od brány. Pevnost je velice zachovalá a celou jí procházíme uvnitř i po hradbách. Když mu vrátíme klíč, tak nám mává českou vlajkou.

Jestli se chceme včas vrátit, musíme použít kvalitnější cesty pro rychlejší přesun. Horami jsme do Řecku jeli 10 dní a na cestu zpět máme pouze 3 dny. Nocujeme v hotelu s bazénem u pláže za pouhých 20 eur za dvouůžák. Ráno míříme po pláži do přístavního města Durres, který celý projíždíme, a za ním p o -

kračujeme dál. Na jedné široké pláži nás zastihne i písčiná bouře. Čas utíkal a my se museli rozloučit s pobřežím a nejkratší cestou se vrátit do Černé Hory. Po 150 km asfaltky a za tmy dorážíme do základního tábora, všichni zdraví a mašiny bez úhony. Na tachometru mi přibýlo 2300 km.